

[Justitsministeren.]

til lovens administration, som jeg omtalte før. Om der i virkeligheden er noget behov for at skaffe penge til de pågældende formål, bliver uden betydning. Det bliver også uden betydning, om der er tale om indsamling til et realistisk formål eller til et luftkastel.

Så vidt jeg kan se, vil indsamlingerne ikke længere kunne begrænses i tid. En ansøgning om tilladelse til indsamling til et bestemt formål i al fremtid må inødekommles. De store landsindsamlinger vil kunne komme til at falde oven i hinanden til skade for indsamlingen og til ulempe for befolkningen. Hvis en forening vil afholde indsamling gennem salg af mærker på gaden hver dag året rundt, står det den frit for. Man vil ikke længere kunne nægte at give tilladelse til en bestemt indsamlingsmåde, f. eks. mærkesagl eller husindsamling. Man vil heller ikke længere kunne stille vilkår ved tilladelsens meddelelse, bortset fra vilkår, der vedrører kontrollen med indsamlingen.

I lovforslaget foreslås det endvidere, at en indsamling kan påbegyndes uden tilladelse, når ansøgeren ikke har fået svar inden en måned. Fribestemmelser af denne art kendes kun ganske enkelte steder i lovgivningen, og i almindelighed er sådanne ordninger uheldige. Ofte indeholder ansøgningen ikke tilstrækkelige oplysninger om den planlagte indsamling, hvorfor det kan være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger. En bestemmelse som den foreslåede vil derfor ikke altid give den fornødne tid til administrationens behandling af sagen. Det vil være uheldigt, om konsekvensen af den foreslåede bestemmelse bliver, at man, fordi de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at afgøre, om lovens krav er opfyldt, bliver nødt til at afslå ansøgningen for ikke at overskride fristen.

Det fremgår af, hvad jeg her har sagt, at det er min opfattelse, at den foreslåede ordning er utilfredsstillende. Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Poul Dam, antyder i fremsættelsestalen, at anledningen til lovforslaget er et afslag på en ansøgning om tilladelse til en landsindsamling til Nordvietnam og Vietcong i Sydvietnam. Ved den lejlighed rejste hr. Poul Dam spørgs-

målet her i tinget. Jeg svarede dengang, at en sådan tilladelse kun ville blive givet, hvis indsamlingen udelukkende havde et humanitært formål og de indsamlede midler blev fordelt på upartisk måde blandt nødlidende fra begge sider i krigen i Vietnam og der gennem Røde Kors eller på anden uvildig måde blev tilvejebragt fornøden kontrol hermed. Jeg kan nu nævne, at i overensstemmelse hermed er tilladelse i år blevet givet til en indsamling, hvis formål er ydelse af humanitær hjælp i alle dele af Vietnam.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Poul Dam*): Jeg takker justitsministeren for hans grundige redegørelse både for den hidtidige lov, for den praksis, som har udviklet sig på grundlag af den, og for de indvendinger, justitsministeriet har fundet frem til igennem en måneds arbejde med dette lovforslag. Det er lidt svært for mig at skulle svare næsten uden varsel på disse indvendinger; men jeg skal alligevel forsøge på det, idet jeg dog gerne vil forudskikke nogle principielle bemærkninger om arbejdet med private lovforslag.

Det forekommer mig at være af betydning, at der også er lovgivningsinitiativ fra folketingets side, og at man i og for sig ikke kan regne med, at der er noget problem, som man ikke har i hvert fald en vis mulighed for at rejse i folketinget, også i form af lovforslag. Det kan ikke altid være tilstrækkelig tilfredsstillende at rejse det i form af et spørgsmål, en forespørgsel eller et mere vagt forslag til folketingsbeslutning. Det arbejde, som ligger i, at man prøver at gøre sig sine tanker klart i detaljer, i formulerede paragraffer, synes mig at være nyttigt, fordi man måske også derved opdager en række vanskeligheder, som man ellers først ville opdage i en senere omgang. Det må dog indrømmes, at det er ganske svært at gøre det. Folketingsmedlemmer har ikke det administrationsapparat til rådighed, som regeringen har, og derfor må de forslag, vi fremsætter, nødvendigvis ofte være behæftet med forskellige tekniske svagheder; der er ting, man — fordi man ikke har administrationen på pulsen — ikke har kunnet tage hensyn til.

Jeg forstod i og for sig også på justits-